

Siden det ærede Medlem fra Ringsted før nævnedes den Opfattelse, at Rigsdagsmænd melet deres Kage, er det naturligt for mig ved denne Lejlighed at sige et Par Ord i Anledning af et Spørgsmaal, som for kort Tid siden blev gjort til Genstand for Omtale i Bladene. Det er jo saaledes, at Rigsdagsmændene lønnes med Diæter for det Arbejde, de udføre her paa Rigsdagen. I Anledning af en Forhandling, der havde fundet Sted her, kom det frem i Pressen, hvorledes Rigsdagsmænd, naar de rejste fra og til Rigsdagen, beregnede sig en meget rigelig Rejsegodtgørelse. Der omdeles jo til de udenbys boende Rigsdagsmænd Blanketter, paa hvilke de anføre deres Rejseudgifter, og det blev da oplyst af en Folketingsmand, der havde sat sit Navn under Oplysningen, at der var fastsat visse Regler for, hvorledes man skulde beregne disse Rejseudgifter, og at man i Henhold til disse Regler opførte sine Rejseudgifter. Jeg tillader mig at henstille, at man i saa Henseende kommer bort fra at gøre noget, som er skikket til at give Anledning til Angreb. Det kunde ske ganske naturligt og ligefremt. Naar Rigsdagsmænd faa Diæter, er det nemlig naturligt, at der til Grund for Diætberegningen lægges de samme Principper som ved Diætberegning i al Almindelighed, og dertil hører, at den, der skal have Diæter, er berettiget til at beregne sine Diæter fra Dagen, før han træder i Virksomhed, naar han Dagen før Mødedagen maa forlade sit Hjem for at rejse ind til vedkommende Møde eller Forsamling, selv om han ikke udfører noget paa den Dag, han rejser. Altsaa, naar man villægge Diætberegningens almindelige Princip til Grund, have de Rigsdagsmænd, der bo udenfor København eller Københavns nærmeste Omgivelser, og som ere nødte til at forlade deres Hjem Dagen forud for den første Mødedag, et naturligt Krav paa at faa udbetalt Diæter ogsaa for denne forudgaaende Dag, hvilket de ogsaa have beregnet sig selv, efter hvad der er oplyst, og de have Ret til, naar Rigsdagen er sluttet, at faa Diæter for den paafølgende Dag. Dertil kunde saa komme en Rejsegodtgørelse, der beregnes efter de almindelige Principper, for saa vidt de ikke bo tæt ved en Station, jeg tror, det er 1 eller 1½ Kr. pr. Mil, men jeg ved ikke bestemt, hvordan det er. Og dermed var man saa færdig. Paa Jernbane, saavel paa private som paa Statens Baner, og paa forskellige Dampskibe rejse Rigsdagsmænd jo gratis. Jyderne have f. Eks. Frikort til samtlige Dampskibe til Jylland. Saa var man ude over, at det med nogen Føje kunde lægges

Rigsdagsmændene til Last, at de, som det aabenbart ved hin Lejlighed blev svagt insinueret, meledes deres Kage, selv om denne Kage var en meget lille Kage.

Det ærede Medlem fra Ringsted udtalte før, at Offentligheden skal vide Besked med, hvad der foregaar, og det var Motiveringen for Lovforslagets § 7, og saa tilføjede han, at det eneste positive, der fandtes i det foreliggende Lovforslag, egentlig var Forbudsbestemmelserne i § 3. Dette kan jeg imidlertid ingenlunde erkende. Thi ogsaa § 2 indeholder positive Bestemmelser. I § 2 indeholdes den positive Bestemmelse, at enhver Tjenestemand skal, for saa vidt han ønsker at overtage et Bierhverv, indsende skriftligt Andragende derom til den ham foresatte Myndighed, og han skal have skriftlig Tilladelse dertil. Det er en positiv Bestemmelse. Der lægges her i den paagældende Myndigheds Haand, hvilket i uhyre mange Tilfælde vil være en enkelt overordnet Embedsmands Haand, hvorvidt Tilladelsen gives eller ikke. Skulde man gaa til dette, var det da vel det eneste rigtige, at naar Embedsmanden eller Tjenestemanden følte sig brøstholden ved sin foresattes Afgørelse, kunde Sagen indankes for Ministeren. I Virkeligheden er det en meget stor Myndighed, der her lægges i Ministerens og den paagældende overordnede Embedsmands Haand, og Spørgsmaalet er, om der er nogen Nødvendighed derfor. Det forekommer mig, at det, Myndigheden har at paase, er, at Embedsmanden udfører sin Gerning i Statens Tjeneste paa fuldt tilfredsstillende Maade, at han f. Eks., for saa vidt han har Kontortid, ikke forsømmer denne og ikke benytter den til at udføre andet Arbejde end Statens, og det forekommer mig, at man maa kunne slaa sig til Taals med, at den overordnede Myndighed kan gribe ind, naar den kommer under Vejr med, at den paagældende har Virksomheder, som ikke opfylde de ideelle Betingelser, der ere udtrykte i § 1 og nærmere udformede i Anmærkningerne til § 1. For saa vidt som han nærer Tvivl eller er usikker i saa Henseende, skal han selvfølgelig være berettiget til at forlange opgivet af Embedsmanden, hvilke Virksomheder han har, og hvor megen Tid de tage, men Spørgsmaalet om, hvilke Indtægter han har deraf, vedrører ikke Staten.

Og saa staar der en Bestemmelse i § 2, som er i allerhøjeste Grad positiv. Der staar nemlig, at Tilladelsen til at have Bivirksomhed „kan i øvrigt til enhver Tid, naar der maatte findes at være Grund